

ly. zesmůtněly. Švarcava, která tak trochu měla povahu jako Chaplin, chtěla mne rozveselit, tak poskakovala, dělala kotrmelce, pak se na mne dívala, jestli tohle by mě mohlo odvrátit od odchodu, jindy, když se dva kocouři prali a začal jsem se oblékat, tak honem přeštalí, lehli si každý na svoji židli, tak způsobně si lehli, jako že takhle budou hodný, jen abych nejezdil nikam, anebo, abych jel, a nechal je tady doma, že budou takhle hodní, všichni najednou ukazovali, jak by byli hodní, jen aby nemuseli ven, ale museli ven, bral jsem jednoho po druhém, a vysypával jsem je přes práh, vyjížděli z mých rukou jako ryby, zamknul jsem, byl jsem nešťastný, zrovna tak nešťastný jako ty moje kočky, krácel jsem cestičkou pod smrčky, pak branou na alej, když jsem se naposledy otočil, vždycky jsem viděl to samé a vždycky jsem se toho lekal. Skrz brlinky plotu, v každé té proučce byla kočičí hlava, pět kočičích hlaviček se za mnou dívalo a prálo si to, co se nedalo změnit, abych se vrátil a zase jsme všichni byli v pokojíčku u teplých kamen... A tak se mi stávalo v Praze, že když už jsem byl na dně, když už jsem nemohl psát a nemohl jsem se vzpomínat z vykořenění a strachu a když jsem byl tak sám, vskočil jsem do au-

ty, podlamovaly se mi kolena, když jsem vystoupil a krácel jsem alejí, a když mi všechny kočky běžely vstříc, bral jsem je jednu po druhé do rukou a tiskl jsem si je na čelo, tak nějak mne ty kočičí kočičky léčily z těch mých kocovin a chander, tiskl jsem si je znovu a znovu a ony to věděly a tiskly se ke mně a zatopil jsem v kamnech, a rozdával jim kousky masa a rozlival mlíčko. A Švarcava, ta věděla z těch koček přesně, co pro mne znamená, byla poctěná tím, že ji miluju ze všech nejvíc, v jejích očích jsem vždycky našel takové porozumění, že jsem se toho lekal. Byl jsem šťasten, že ji mám, že máme spolu tajemství, které nás pojí, a ona seděla na stole a dívala se na mne, naklonil jsem se a ona mi dlouze ducla, položila svoji hlavu do mé ruky, její hlavička byla přesně tak veliká, že se vešla do mé dlaně, ale já jsem už začínal trnout, že zase musím nazpátek do Prahy, že mám večer besedu se čtenáři, že zase ty kočky budu muset vzít jednu po druhé a vyhodit je do studeného vzduchu, do mokrého listí, do samoty, viděl jsem, jak už i kočky trnou, že za chvíli přijde ten hrozný okamžik, kdy se rozloučíme, když zase ony budou trnout, zdalipak se vrátím k nim, zdalipak je nenechám jejich osudu, a já jsem zrovna tak trnul, zdali mi je někdo neza-